

MUZEJNÍ NOVINY

Městské muzeum a TIC Rtně v Podkrkonoší

zdarma

roč. 4

č. 1/2026

Úvod

Vážení čtenáři,

další číslo Muzejních novin nás tentokrát zavede k několika příběhům, které na první pohled možná nemají mnoho společného. Jeden vypráví o městském znaku, druhý o školní věžičce s hodinami, další o počátcích skautingu či o nadšencích, kteří si vlastníma rukama postavili hvězdárnu. Ve skutečnosti je však všechny spojuje jedno – letošní výročí.

Přeji vám příjemné čtení a třeba i malé překvapení z toho, kolik zajímavých příběhů se ukrývá na místech, kolem nichž každý den procházíme.

Redaktor Richard Švanda

Blíží se Den města

 Sobota 19. září 2026

 14:00–24:00

Den města

Rtně v Podkrkonoší

Tradiční Den města nabídne odpoledne i večer plný hudby, zábavy a setkávání. Těšit se můžete na pestrý kulturní program, doprovodné atrakce i prezentace místních spolků.

Přijďte si užít příjemný den v srdci Jesťebich hor! ♥

Hudební program:

Big Band, Koletova hornická hudba, The Last Bad Day, Lucie revival, Michal Tučný revival.

Doprovodný program:

ukázky hasičů, Bánské záchranné služby, policie, práce s koňmi, prezentace spolků a další atrakce pro návštěvníky.

Po městě bude jezdit výletní vláček

Zdarma: muzeum a zvonice 14:00–16:00 • kino 14:00–18:00

**V tomto
čísle
najdete:**

**Prusko-rakouská
válka 1866 a Rtně
str. 2-3**

**Příběh rtyňského
znaku a vlajky
str. 7-8**

Rtyně během prusko-rakouské války 1866

Průchod vojsk přes Rtyni (rekonstrukce)

Dragouni rakousko-uherské armády představovali jednu ze tří hlavních složek jezdeckta. Charakteristickým prvkem jejich stejnokroje byla od poloviny 19. století přilba s vysokým hřebenem (původní vzor označovaný jako M 1850)

Prusko-rakouská válka roku 1866 patří k událostem, které se bezprostředně dotkly také Rtyně v Podkrkonoší. Její obyvatelé pocítili všechny průvodní jevy válečného tažení – průchody vojsk, rekvizice, obavy z bojů i následnou epidemii cholery. Mimořádně cenné svědectví o těchto dnech přináší dobový kronikářský zápis ve farní kronice, jehož autor některé události prožíval osobně.

Po porážce rakouských vojsk a postupu Prusů do českého vnitrozemí se vojsko objevilo také ve Rtyni. Jeho přítomnost znamenala pro obec citelnou hospodářskou zátěž. Kronikář zaznamenal, že Rtyně musela Prusům odevzdat 48 krav a mnoho koní. Podobné rekvizice byly v obsazených oblastech běžné. Vojáci požadovali potraviny, dobytek, píci i další zásoby potřebné pro armádu a za odebrané věci vydávali obyvatelům potvrzení.

Nejdramatičtější okamžiky zažila Rtyně 28. června 1866, tedy v době, kdy se v bezprostředním okolí odehrávaly vojenské operace předcházející velkým střetnutím na Náchodsku a Trutnovsku. Kolem rtyňského kostela se tehdy rozložil pruský oddíl. Podle kronikářova svědectví se vojáci připravovali na možnost střetu s rakouským vojskem. Pan farář musel pruskému veliteli odevzdat klíče od kostela a vojáci začali kostelní budovu připravovat k obraně. Z oken kostela vytvořili palebná postavení. Zápis popisuje, že velící důstojník požadoval opatřit trámy či jiné předměty, které by bylo možné položit k oknům a z nich pohodlněji střílet. Když jim je nebyl farář schopen zajistit, začali vojáci potřebný materiál shánět sami. V tu chvíli už bylo zřejmé, že pokud by rakouské jednotky postupovaly od Úpice směrem ke Rtyni, mohl se kostel i fara stát součástí bojiště. Jeden z pruských důstojníků dokonce faráři doporučil, aby nechal z horních místností fary odnést všechny cennější věci. Upozornil jej, že pokud rakouské vojsko dorazí od Úpice, mohou být kostel a fara zničeny. Ve spěchu proto začali snášet vybavení do klenutého sklepa. Pan farář chtěl zachránit také některé obrazy z kostela, to mu však již pruské vojsko nedovolilo.

Napětí trvalo přibližně dvě hodiny. Lidé byli připraveni k útěku a očekávali příchod rakouských jednotek. Nakonec však dorazila zpráva, že rakouské vojsko ustupuje.

Rtyně během prusko-rakouské války 1866 (dokončení)

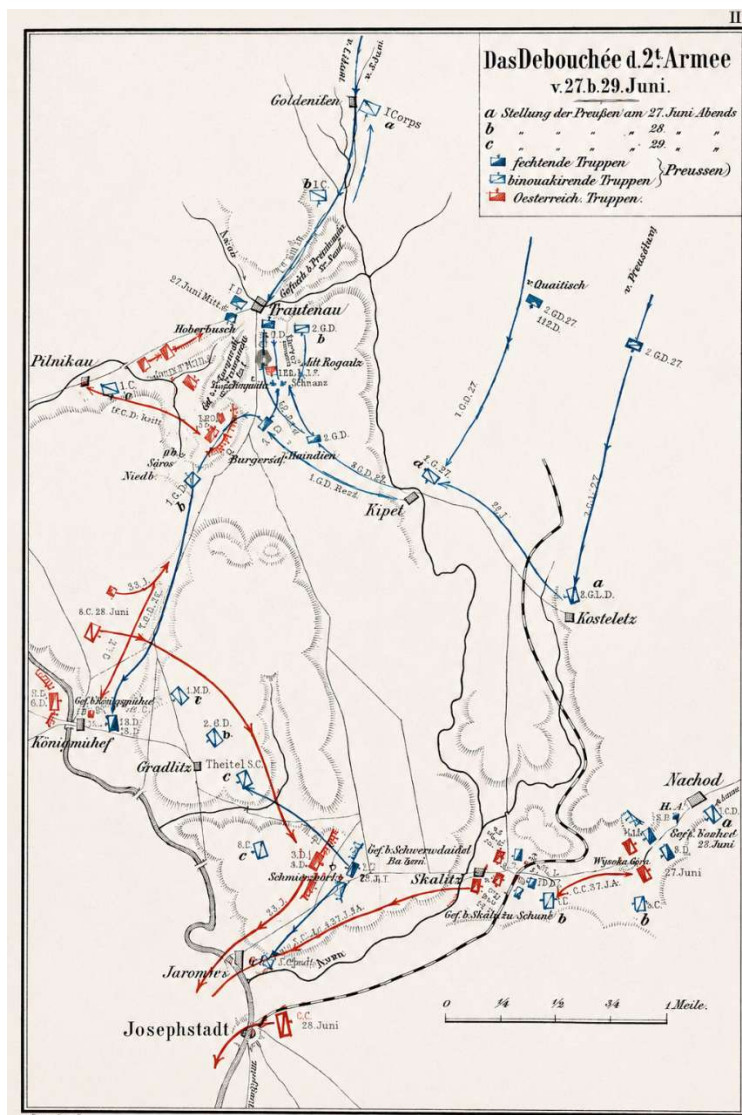
Válečný ruch tím však neskončil. Zápis v kronice uvádí, že ještě v dalších dnech procházely krajem obrovské masy pruského vojska s koňmi, děly a dalším vojenským vybavením. Počet vojáků byl odhadován až na padesát tisíc mužů. I když se jedná o dobový odhad, dobře vystihuje dojem, jaký nepřetržitý pohyb armády na místní obyvatele dělal. Po cestách táhli pěšáci, jezdecko, dělostřelectvo i zásobovací vozy a každé takové vojsko potřebovalo potraviny, vodu a krmivo pro koně.

Běžný život byl v těchto týdnech silně ochromen. Pan farář vzpomínal, že dokud probíhaly boje a nepřátelské vojsko se nacházelo v zemi, pracovalo se jen málo nebo vůbec. Teprve po odchodu Prusů se obyvatelé mohli postupně vracet ke každodenním činnostem. Válečné události přitom neskončily okamžikem, kdy poslední vojáci opustili okolí. Jejich následky se projevovaly ještě dlouho poté.

Jedním z nejhorších byla cholera, která se v českých zemích šířila právě v souvislosti s rozsáhlými přesuny vojsk a zhoršenými hygienickými podmínkami. Těžce zasáhla také Náchodsko, Hronovsko a Úpicko. Samotná Rtyně podle kronikáře nejhoršímu unikla, přesto zde nemoc připravila o život šest obyvatel. Pro obec, která se teprve vzpamatovávala z přítomnosti cizího vojska a válečných rekvizic, znamenala epidemie další bolestnou ránu.

Zdroj: Farní úřad Rtyně v Podkrkonoší, farní kronika (1844-1938), s. 131-136.

(rs, foto: internet, citované dílo)

Litografie mapy znázorňující prusko-rakouskou bitvu u Trutnova 27. června 1866

Budova obecné školy a její hodiny

Na konci 19. století přestávala školní budova ve Rtyni rostoucímu počtu žáků vyhovovat. Nová škola, vystavěná v letech 1874-1875, proto měla být již po dvaceti letech výrazně rozšířena. Obecní zastupitelstvo se roku 1895 rozhodlo přistavět druhé patro a zároveň vyřešit dlouhodobě nevyhovující stav školních záchodů. Plány vypracoval stavitel Alexander Peroutka z Červeného Kostelce. Celkové náklady byly původně vyčísleny na téměř 13 tisíc zlatých.

Stavební práce byly započaty v létě 1896 a probíhaly ve velmi rychlém tempu. Nejprve byly vybudovány provizorní záchody, následně kolem školy vyrostlo lešení a dělníci pomocí zvedáků nadzvedli střechu, aby pod ní mohlo vzniknout celé nové patro. Na stavbě pracovalo více než padesát dělníků, přesto se kvůli špatnému počasí nepodařilo vše dokončit do začátku školního roku. Poslední zedníci opustili stavbu až 23. října.

Hlavním organizátorem přestavby byl obchodník a místní školní dozorce Jan Stouda, který zajišťoval materiál, dohlížel na práce a osobně se na nich podílel. Právě on také obohatil nově upravenou školu o jeden z jejích nejvýraznějších prvků – na vlastní náklady zakoupil pro novou věžičku věžní hodiny s odbíjením v hodnotě asi 700 zlatých. Vyrobita je renomovaná pražská firma Ludvík Hainz, známá mimo jiné pracemi na Staroměstském orloji.

Věžička s hodinami se od roku 1896 stala charakteristickou součástí siluety školy. V průběhu desetiletí se měnila její střešní krytina i vzhled ciferníků, samotné hodiny však zůstávaly známým orientačním bodem a jejich odbíjení provázelo každodenní život města. Před demolicí staré školy byly v únoru 1988 sejmuty, později odborně vyčištěny a zakonzervovány. Dnes tento pozoruhodný technický zázrak najdete ve stálé expozici městského muzea.

(rs)

Podoba budovy obecné školy z první poloviny 20. století

Hodinový stroj vyrobený firmou Hainz roku 1896. Stroj nese číslo 240. Na věnování je uvedeno, že hodiny zakoupil Jan Stouda 1. 8. 1896. Hodinový stroj je dodnes funkční

(foto: archiv MM Rtyň v Podkrkonoší)

Významné skautské výročí

Rtyňský skauting se zrodil bezprostředně po skončení druhé světové války. V květnu 1945 se po šesti letech nucené přestávky obnovoval Junák také v Úpici a právě odtud vedla cesta i ke vzniku samostatného oddílu ve Rtyni. Několik místních chlapců sdružil Ladislav Pátek, který jim zajistil přihlášky; zpočátku byli zařazeni do oddílu ve Velkých Svatoňovicích. Zájem o skautskou činnost však rychle rostl a další hochy kolem sebe soustředil Jaroslav Žid. Obě skupiny se následně spojily a vytvořily samostatný rtyňský oddíl.

Důležitý mezník představovala oddílová schůzka 3. října 1945. Tehdy byl Jaroslav Žid zvolen vedoucím oddílu a Josef Friede jeho zástupcem. Oddíl se rozdělil na dvě družiny – „Lesáky“, které vedl Vladimír Prouza, a „Stopaře“ pod vedením bratra Kulťa. Schůzky se konaly v přízemí budovy obecné školy, v učebně hospodářské školy.

Skauti se od počátku zapojovali také do veřejného života města. V březnu 1946 například vykopali jámy pro nové stromky u Lípy svobody pod kostelem a 7. dubna se zúčastnili jejich slavnostního vysazování. Právě tehdy se poprvé představili veřejnosti ve skautských krojích.

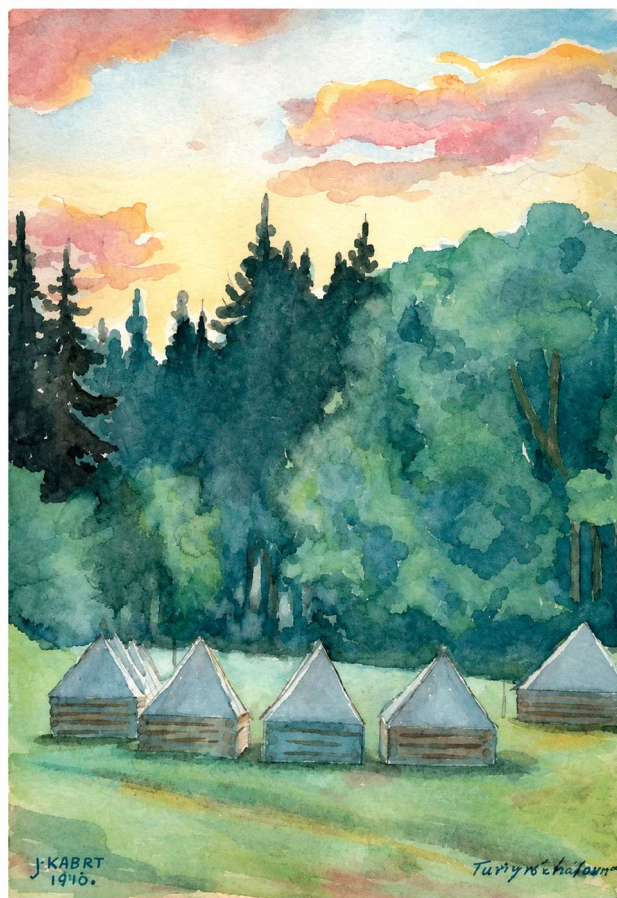
Dalším významným okamžikem byl první tábor, který se uskutečnil 13. července 1946 na Zadách u Litochlebů. O rok později absolvoval Ladislav Pátek oblastní lesní školu v Rokytnici v Orlických horách, odkud si přivezl nové zkušenosti i další zájem o práci s mládeží. Z poválečného nadšení tak během krátké doby vyrostl pevně organizovaný skautský oddíl, který položil základ dlouhé tradici rtyňského Junáka.

Zdroje: Skaut Rtyně – dostupné z: <https://skaut-rtyne.skauting.cz/>.

(rs; foto: Skaut Rtyně)

První klubovna (6. ledna 1946)

Dne 13. července 1946 proběhl první tábor na Zadách u Litochlebů

Zahájení stavby rtyňské hvězdárny

Rtyňská hvězdárna vznikla díky náhodnému setkání dvou nadšených astronomů amatérů – Oldřicha Středy ze Rтынě a Jiřího Drbohlava z Broumova – v roce 1976. Jejich společný zájem brzy přerostl v odvážný plán vybudovat vlastní hvězdárnu. Ještě v září téhož roku založili astronomický kroužek při ZK ROH Dolu Zdeňka Nejedlého, do konce roku připravili projekt stavby a získali stavební povolení.

Hvězdárna vznikala převážně svépomocí ve volném čase. Ocelové prstence kopule byly například ručně ohýbány za studena přímo na louce a optika dalekohledů se brousila na jednoduchém zařízení v nedalekém mlýně. Díky mimořádnému nasazení několika nadšenců se podařilo stavbu dokončit během pouhých tří let.

Slavnostní otevření se uskutečnilo 7. června 1980, kdy za účasti veřejnosti a řady hostů symbolickou pásku přestříhl známý astronom Jiří Grygar. Hvězdárna stojí východně od Rтынě v Podkrkonoší v lokalitě Zada v nadmořské výšce přibližně 530 m. Její dominantou je osmimetrová ocelová kopule o hmotnosti čtyři tuny. Pod ní se nachází několik astronomických přístrojů na mohutné paralaktické montáži. Nejcennějším z nich je Newtonův dalekohled o průměru primárního zrcadla 820 mm a ohniskové vzdálenosti 4200 mm, který patřil k největším astronomickým přístrojům svého druhu v České republice.

Hlavní náplní hvězdárny byla samozřejmě astrofotografie, ale pozorovatelský čas byl také věnován popularizaci astronomie. Jiří Drbohlav spolupracoval i s profesionálními astronomy. Například byl součástí týmu pana Hudce, který se zabýval analýzou fotometrických dat HZ Her a V1727 Cyg na velmi dlouhé časové škále. Část zpracovávaných dat byla napozorována právě velkým dalekohledem ve rtyňské hvězdárně.

Hvězdárna je tak dodnes připomínkou toho, co dokáže nadšení, technická zručnost a vytrvalost několika místních milovníků astronomie.

Zdroje: <https://www.astro.cz/clanky/ostatni/jiri-drbohlav-sedmdesatikem.html>.

(rs; foto MM Rтынě v Podkrkonoší)

Jiří Drbohlav a Oldřich Středa

Fotografie ze stavby hvězdárny

Příběh rtyňského znaku a praporu

Městský znak a prapor dnes patří k samozřejmým symbolům města Rtyně v Podkrkonoší. Objevují se při slavnostních příležitostech, na úředních dokumentech, propagačních materiálech či při prezentaci města navenek. Jejich dnešní podoba však nevznikla bezprostředně. Cesta ke schválení trvala několik let a provázela ji řada úprav, připomínek heraldiků i opakované jednání s Parlamentem České republiky.

První návrhy nového městského znaku byly zveřejněny více než dva roky před jeho definitivním schválením. Z předložených variant vybrali členové rtyňského zastupitelstva návrh Václava Jiráka. Od počátku se počítalo s tím, že bude ještě heraldicky zjednodušen a upraven tak, aby odpovídal pravidlům městské heraldiky. Návrh vycházel ze symbolů, které jsou pro Rtyň historicky nejvýraznější – z dominantní dřevěné zvonice a z hornické tradice města.

Schvalování však nebylo jednoduché. Již v roce 1995 se v dobovém tisku psalo, že návrh byl do Prahy zasílán opakovaně. Rtyňští radní se tehdy jednoznačně vyslovili pro zachování hornické symboliky. Jedna z ranějších podob znaku byla rozdělena siluetou Krkonoš s Černou horou a Sněžkou. Nad tímto horizontem se nacházela modrá horní polovina štítu, dolní zelená, přes obě pole pak zlatá rtyňská zvonice a pod ní hornické náčiní, lidově označované jako „fajslíky“. Heraldikové však doporučili kompozici zjednodušit. Silueta hor proto z návrhu zmizela a byla nahrazena prostým vodorovným dělením modré a zelené části štítu.

Ani tím vývoj neskončil. Heraldická komise Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se návrhem zabývala znovu a v pátek 19. ledna 1996 městský znak Rtyně v Podkrkonoší schválila. Dobový tisk tehdy s nadsázkou upozorňoval na skutečnost, že „fajslíky“ byly proti některým předchozím návrhům obráceny.

Z heraldického hlediska byl mlátek orientován doleva a želízko doprava, přičemž je třeba připomenout, že heraldické strany se určují z pohledu nositele štítu, tedy opačně než z pohledu diváka.

Podobné uspořádání hornického náčiní bylo možné nalézt také ve znacích dalších horních měst, například Svobody nad Úpou, Vrchlabí či Žacléře.

Další změna se týkala samotné zvonice. Ve schváleném návrhu se původně objevoval v jejím průhledu zavěšený zvon. Při následném dolaďování však byly ke znaku vzneseny další připomínky a nakonec byl nalezen kompromis, který vedl k ještě většímu zjednodušení kresby. Definitivní heraldický popis pak zněl: v modrozeleně děleném štítě zlatá zvonice a pod ní zlatá zkřížená hornická kladiva. Průhled věže byl zakryt, čímž se znak graficky zpřehlednil a získal podobu, kterou město používá dodnes.

Slavnostní završení celého procesu nastalo 5. března 1996. V budově Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky byly tehdy uděleny znaky a prapory třiceti městům Čech a Moravy. Z rukou předsedy Poslanecké sněmovny Milana Uhdeho převzal dekret opravňující Rtyň v Podkrkonoší k užívání městského znaku a praporu tehdejší starosta Ing. Ladislav Kult. Slavnostního předání se spolu s ním zúčastnil také autor návrhu Václav Jirásek a bývalý starosta města Ing. Jiří Kokeš.

Spolu se znakem získala Rtyň také městský prapor. Jeho kompozice vychází ze stejných barev jako znak. Tvoří jej modrý a zelený pruh, mezi které je vsunut zlatý klín. Také zde se tedy uplatňují tři základní barvy městských symbolů – modrá, zelená a zlatá. Zatímco znak přímo zobrazuje zvonici a hornické náčiní, prapor pracuje s jejich barevným a kompozičním odkazem v jednodušší, z dálky dobře čitelné podobě.

Zdroje: Václav Jirásek, Znak městu Rtyně slavnostně udělen, in: Jiskra: podnikové noviny pracujících Východočeských uhelných dolů, roč. 51, č. 3, 29.03.1996, s. 1.

(rs)

Vývoj znaku města Rtně v Podkrkonoší

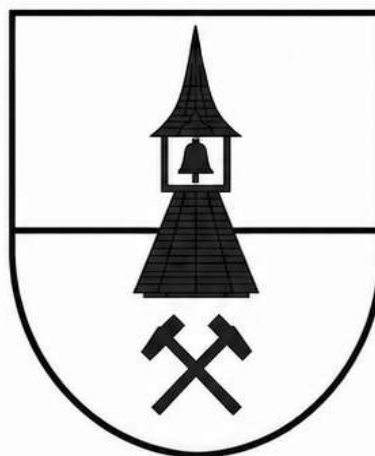
Od prvního návrhu k dnešní podobě

1 Dřívější návrh 1995

Štít dělí silueta Krkonoš. Nahoře modré pole, dole zelené. Přes obě pole stojí zlatá zvonice, pod ní zlaté fajslíky.

2 Zjednodušená varianta 19. 1. 1996

Heraldická komise znak schválila v jednodušší podobě. Mizí silueta hor, zůstává zvonice a hornické náčiní.

3 Udělený znak 5. 3. 1996

Parlament ČR udělil městu znak. V modro-zeleně děleném štítě je zlatá zvonice a pod ní zlatá zkřížená hornická kladiva.

4 Současná podoba dnes

Znak užívaný městem v současnosti. Barevně i tvarově navazuje na podobu schválenou v roce 1996.

Podle dobových výstřižků a současné reprodukce z nahraných podkladů.

Josef Matyska – padlý ve Velké válce roku 1916

Josef Matyska se narodil roku 1897 ve Rtyni v Podkrkonoší, tehdy v politickém okrese Trutnov. Patřil ke generaci mladých mužů, jejichž dospívání násilně přerušila první světová válka. Po odvodu nastoupil vojenskou službu v rakousko-uherské armádě a stal se vojínem c. a k. pěšího pluku č. 74. Dochovaný úřední seznam válečných ztrát jej uvádí u 16. setniny a zároveň potvrzuje jeho rtyňský původ.

Během válečné služby utrpěl Matyska těžké střelné zranění. V oficiálním německém záznamu je jeho stav popsán slovy „*Schuß in den rechten Oberschenkel mit Bruch*“, tedy jako střelné poranění pravého stehna spojené se zlomeninou. Samotné místo a okolnosti, za nichž byl zasažen, z dochovaných dokumentů zjistit nelze. Zraněný voják byl dopraven do Zemské nemocnice v Opavě (Troppau), kde se jeho zdravotní stav dále zhoršoval. V době před rozšířením antibiotik představovala zranění, která by dnes byla zpravidla léčitelná, smrtelné nebezpečí.

Josef Matyska svému zranění podlehl 14. července 1916. V nemocničním úmrtním záznamu je jako příčina smrti uvedena otrava krve po střelném poranění, tedy těžká infekce odpovídající sepsi. Bylo mu pouhých 19 let. Jeho tělo však nebylo pohřbeno daleko od domova. Matriční záznam uvádí, že bylo 16. července 1916 převezeno do Rtně, kde byl mladý voják pochován. Tuto skutečnost potvrzuje také dobový seznam zemřelých vojáků, v němž stojí, že zemřel v Zemské nemocnici v Opavě a byl pohřben ve Rtyni.

Josefův hrob se dochoval dodnes. Náhrobek zdobí jeho fotografie a nápis „Spi sladce“. Na černé desce je zlatým písmem připomenut jeho krátký život: „Zde v Pánu odpočívá Josef Matyska, vojín c. k. pěš. pl. č. 74., † 14./7. 1916, stár 19 r.“ Fotografie zachycuje téměř ještě chlapce v uniformě – mladého Rtyňáka, jehož život skončil dříve, než mohl skutečně začít.

Zdroje: VÚA-VHA Praha, Sbíрка vojenských matrik, sig. 816, f. 35.

(rs)

Příjmení a jméno	Matyska Josef
Hodnost a pluk	voj. p. pl. 74
Datum a místo narození (polit. okres, země)	1897 - Hartvíř okres Trutnov - Běchy
Příslušnost (polit. okres, země)	/
Datum a místo úmrtí (polit. okres, země)	14. 7. 1916 sad. nem. o. 1. Troppau okres Lipsko
Datum pohřbu	16. 7. 1916
Označení hřbitova a místo (polit. okres, země)	provenien do Hartvíř
Oddělení, číslo hrobu	/
Opsáno podle	matulky p. pl. 22
Úmrtní kniha: tom., fol.	V. - 85
Tiskárna MNO. — 1163-36.	

Úmrtní list Josefa Matysky

Hasiči si letos připomněli 150. výročí založení

Sbor dobrovolných hasičů ve Rtyni v Podkrkonoší patří k nejstarším a nejvýznamnějším spolkům ve městě. Jeho historie se začala psát už v roce 1876, kdy byl díky podpoře místních obyvatel založen hasičský sbor, jehož prvním velitelem se stal Antonín Kulda. Právě on výrazně přispěl k rozvoji spolkového života a položil základy organizace, která se během dalších desetiletí stala nedílnou součástí života obce i širokého okolí.

Od samého počátku se sbor vyznačoval dobrou organizací a vysokou aktivitou. Hasiči pravidelně pořádali valné hromady, hodnotili zásahy a vedli pečlivou evidenci majetku. Důležitou součástí činnosti bylo také vzdělávání členů a pravidelná odborná školení. Koncem 19. století zasahovali rtyňští hasiči u mnoha požárů, a to i mimo svou obec.

Antonín Kulda s manželkou

Účastníci župního kurzu v Úpici

Sbor se rychle rozrůstal. Když v roce 1901 oslavil 25 let existence, čítal již 125 členů, z toho 87 aktivních. Ve dvacátých letech začala výrazná modernizace techniky. Roku 1925 hasiči poprvé zasahovali s novou motorovou stříkačkou při požáru v Olešnici. Moderní technika se osvědčila a zásahy byly díky ní rychlejší a efektivnější. Postupně také začaly ustupovat do pozadí koňské povozy, protože sbor mohl využívat nákladní automobil rodiny Kábrtových.

Další velký posun nastal v letech 1934-1935, kdy hasiči pořídili výkonnou stříkačku značky Smékal a také šestisedadlový automobil Škoda. Starší zbrojnice však novému vybavení nevyhovovala, a tak poskytl Václav Fiala prostory ve své stodole na rychtě. Tím vzniklo nové zázemí pro techniku i činnost sboru. V roce 1936 byl Václav Fiala zvolen velitelem a jeho manželka Růžena věnovala sboru k 60. výročí slavnostní prapor, za což byla jmenována čestnou členkou.

Třicátá léta byla zajímavá i navázáním mezinárodní spolupráce s hasiči z Dolního Daruvaru v tehdejší Jugoslávii. Rtyňští hasiči pro své přátele uspořádali veřejnou sbírku, která vynesla 7 000 korun a pomohla s výstavbou jejich hasičského domu.

Hasiči si letos připomněli 150. výročí založení (dokončení)

Po válce se členové sboru pustili do splnění dlouholetého snu – stavby vlastní hasičské zbrojnice. Výstavba začala v září 1946 a už na konci listopadu byla hrubá stavba pod střechou. Na financování se podíleli především občané Rtně v Podkrkonoší, kteří přispěli částkou 26 000 korun.

Důležitou součástí historie sboru je práce s mládeží. První zmínka pochází z roku 1962, kdy do kolektivu docházelo asi patnáct dětí. Přestože byla činnost mládeže v roce 1967 pozastavena, o několik let později se ji podařilo obnovit. Mladí hasiči se postupně stali důležitou součástí spolku a tradice práce s dětmi pokračuje dodnes.

Rok 1968 přinesl ve sboru významné personální změny. Do funkce předsedy místní jednoty Československého svazu požární ochrany byl zvolen Maxmilián Wich, který se již dříve aktivně věnoval práci s mládeží a výchově mladých hasičů. Wich byl znám svou obětavostí, zodpovědným přístupem a odbornými zkušenostmi, které předával dalším členům. Svým nasazením a přístupem se stal vzorem zejména pro mladou generaci hasičů, která v něm viděla nejen zkušeného hasiče, ale také člověka oddaného dobrovolné službě druhým.

Na konci osmdesátých let začali členové sboru kvůli plánovanému pořízení nové cisterny uvažovat o rozšíření hasičské zbrojnice. Na stavbě bez nároku na odměnu odpracovali celkem 6 632 brigádnických hodin. Přestavba byla úspěšně dokončena v září 1993. Po roce 2000 pokračovala rozsáhlá modernizace techniky. Sbor získal repasovanou dopravní stříkačku Avia, následně cisternovou automobilovou stříkačku Tatra 815 a další moderní vozidla včetně automobilů Ford Transit a Iveco Daily 4×4. Díky těmto investicím se výrazně zvýšila připravenost jednotky zasahovat v náročném terénu.

Z přístavby zbrojnice roku 1990

*Členové výjezdové jednotky
v roce 2026*

Dnes představuje Sbor dobrovolných hasičů ve Rtně v Podkrkonoší moderní a dobře vybavenou jednotku. Vedle zásahové činnosti se hasiči věnují také práci s mládeží, pořádání soutěží, a pravidelně pomáhají s přípravou občerstvení na městských akcích. Rovněž spolupracují s profesionálními hasiči z Trutnova a absolvují odborná školení i výcviky.

(rs; foto: SDH Rtně v Podkrkonoší)

DEN MĚSTA

RTYNĚ V PODKRKONOŠÍ

SOBOTA

19.
ZÁŘÍ
2026

VSTUP
ZDARMA

PROGRAM – NÁMĚSTÍ HORNÍKŮ

- 14:00 – 14:15 zahájení
- 14:20 – 14:45 **Big Band při ZŠ a ZUŠ**
Rtyně v Podkrkonoší
- 14:50 – 15:30 taneční blok rtyňských spolků
Contemporary a Ballare
- 16:00 – 17:00 Koletova hornická hudba
- 17:00 – 17:20 vystoupení **Filipa Kujana**
- 17:30 – 18:45 Michal Tučný revival
- 19:00 – 20:00 The Last Bad Day
- 20:30 – 22:00 **LUCIÁNI –**
LUCIE Revival Krnov
- 22:30 – 00:00 závěr akce

MĚSTSKÉ MUZEUM A ZVONICE

14:00 – 16:00

volný vstup do expozic

KINO

14:00 – 18:00

promítání
historických fotografií

HISTORICKÝ SKLEP NA RYCHTĚ

14:00 – 16:00

HUSŮV SBOR

14:00 – 18:00

14:00 – 18:00 NA NÁMĚSTÍ HORNÍKŮ

prezentace spolků a sdružení ze Rtyně v Podkrkonoší a okolí

DŘEVOSOCHÁNÍ

UKÁZKY ČINNOSTI
MP TRUTNOVVOJENSKÉ
HISTORICKÉ TECHNIKYVYBAVENÍ
BÁŇSKÝCH
ZÁCHRANÁŘŮOBČERSTVENÍ
ZAJISTÍ
SDH RTYNĚ
V PODKRKONOŠÍV PŘÍPADĚ ŠPATNÉHO POČASÍ **SE AKCE RUŠÍ.**

SLEDUJTE NÁS:

www.rtyne.cz

Muzejní čtvrtletník vydává Město Rtyně v Podkrkonoší, Hronovská 431, 542 33 Rtyně v Podkrkonoší,
IČO: 00278238. Povolení MK ČR E 24310.

Odpovědný redaktor: Mgr. Richard Švanda (rs).

Muzejní čtvrtletník je k dostání zdarma na Městském úřadě ve Rtyni v Podkrkonoší, na pokladně rtyňského muzea
(v době letní tur. sezóny), v Městské knihovně Rtyně v Podkrkonoší.

Změna programu uvedených akcí vyhrazena – pro aktuální informace vždy sledujte webové stránky a facebook města
Rtyně v Podkrkonoší a muzea.

Městské muzeum a turistické informační centrum Rtyně v Podkrkonoší, Kostecká 141, 542 33 Rtyně v Podkrkonoší /
www.muzeumrtyne.cz / e-mail: muzeum@mestortyne.cz / tel. 602 123 990